
Мозаїка особистості

Алли Вікторівни Дьоміної

У ті моменти, коли ви замислюєтеся
над можливістю реалізувати свої плани,
покладайтеся на людей,
готових стати вашими наставниками.

Нік Вуйчич

Знайомство з Аллою Вікторівною Дьоміною відбулося невдовзі після реорганізації нашого навчального закладу з міської загальноосвітньої школи № 2 в районну гімназію. Оновлений і молодий педагогічний колектив з ентузіазмом узявся за творення нового. А зробити треба було чимало: від розробки статуту і правил до згуртування учительського, батьківського та учнівського колективів. Ми розуміли, що в закладі нового типу все має бути по-іншому, має сформуватися нова система роботи, з'явитися нові традиції. Це сьогодні, аби тільки бажання – і кожному педагогу стають доступними найсвіжіші педагогічні нововведення, інформаційні та навчальні матеріали. А тоді, у 2004 році, інноваційна політика школи тільки закладалась, першопочаткові кроки були швидше інтуїтивними, ніж системними та спланованими.

На той час Алла Вікторівна обіймала посаду старшого викладача кафедри теорії та методики викладання шкільних предметів ВІППО. У сфері її професійних інтересів серед іншого була інтеракція. Це і допомогло нам на початку співпраці правильно визначити пріоритети, знайти ту саму «свою справу», для виконання якої не потрібна була додаткова мотивація. Створивши творчу групу, ми приступили до освоєння інтерактивних методів та прийомів навчання. Ініціативу підтримав і тодішній директор гімназії Д. І. Шевчук, а також голова батьківського комітету Н. В. Кузьміч.

На наших заняттях двічі на місяць ми мали як теорію, так і практику. Вникали у суть нових форм пізнавальної діяльності; навчалися ефективної комунікації у парах, групах, ротаційних трійках; моделювали фрагменти уроків, життєві ситуації, вирішували творчі завдання, дискутували, вчилися рефлексії. А ще ми усвідомлено почали виконувати свою роботу, бо навіть конспекти уроків писали з методичними коментарями, пояснюючи доцільність використання того чи іншого методу чи прийому. Ця звичка залишилася.

Згодом до нас приєдналися колеги з інших шкіл міста, про що з приємністю згадують і дотепер. Наприкінці ми усі отримали свої перші сертифікати, а результатом роботи творчої групи стали методичні рекомендації «Нові форми роботи в межах традиційної педагогічної системи» та розробки уроків з використанням інтерактивних методів і прийомів навчання.

Пройшов час і ми розуміємо, що завдяки Аллі Вікторівні, нашому наставникові, ми мали успіх. Бо вона ставила зрозумілі цілі, намагалася розкрити потенціал кожного педагога, отримати від нього зворотний зв'язок, щоб кожна наступну зустріч зробити більш ефективною. Цьому сприяли і її особисті якості: людяність, скромність, доброзичливість, інтелігентність, гнучкість, готовність ділитися знаннями та досвідом.

Відомий таджицький письменник ХХ століття Джалол Ікромі писав: «Щасливий той, хто ... висловив учителеві свою найщирішу вдячність... Але чого варті слова вдячності проти того, що зробив для мене мій учитель!..»

В. Й. Попович,
заступник директора НВК «Ківерцівська загальноосвітня школа І ступеня –
Ківерцівська гімназія Ківерцівської міської ради Волинської області»

Пригадую свою підготовку до конкурсу «Учитель року» в 2004-му. Допомога Алли Вікторівни Дьоміної та Романа Олексійовича Тирака для мене були особливо важливими. Це люди, які допомогли мені розкрити власні професійні якості, розставити акценти на сильних сторонах, продемонструвати свій досвід на вищому рівні. Це було неймовірне спілкування, що розвивало і надихало нас усіх. Це зовсім не нагадувало банальне виконання роботи методиста чи працівника кафедри. Я відчувала щире вболівання і підтримку на кожному кроці.

Скільки конструктивних порад я отримала від Алли Вікторівни! Вона детально проаналізувала кожен блок описаного досвіду, усіх поданих на конкурс матеріалів, вислуховувала мої думки і жодного разу не нав'язувала те, що не відповідало моему стилю вчителювання, хоча й вважалося популярним на той час. Я дуже багато чого навчилася в Алли Вікторівни. Якоюсь мірою вона стимулювала мене розпочати роботу над кандидатською дисертацією.

Згадую, як втомлена після шкільних уроків приходила на кафедру, сідала перед Аллою Вікторівною – і в наших методичних обговореннях відкривалося друге дихання, поверталися сили й натхнення. Не знаю, чи вдалося б перемогти у конкурсі, якби не ця підтримка...

Дякую вам, дорогі й шановні колеги, друзі, порадики!

Г. В. Ягенська,
кандидат педагогічних наук, учитель КЗ «Луцька гімназія № 21 імені Михайла Кравчука
Луцької міської ради Волинської області», народний вчитель України

Кожний серйозний виклик – це не тільки шанс стати сильнішим, навчитися мобілізувати власні внутрішні ресурси й досягати вершин, а насамперед можливість познайомитися ближче з унікальними людьми.

У 2006 році я готувалась до фінального етапу Всеукраїнського конкурсу «Учитель року». Доля звела мене з Аллою Вікторівною Дьоміною, старшим викладачем кафедри теорії та методики викладання шкільних предметів ВППО. Її неймовірна енергія, уміння запалити та надихнути подвоювала наші сили.

Ми годинами обговорювали найдрібніші деталі конкурсного уроку, сперечалися, приходили до спільної думки, шукали свіжі ідеї, експериментували. Алла Вікторівна стала частим гостем на моїх заняттях у Нововолинському ліцеї. Могли з нею до вечора разом обмірковувати нюанси, ретельно аналізувати кожен етап уроку, виправляти недоліки та просто ділитися тим, що на душі. Я цінувала кожну ідею, кожну пораду, запропоновану Аллою Вікторівною. Щоразу тишилася, що моя наставниця, моя колега – завжди поруч, готова підтримати будь-якої миті.

Алла Вікторівна – це та людина, якій я завдячую своїми успіхами. Вона, з одного боку, зуміла подарувати мені відчуття ґрунту під ногами, а з іншого – окрилила, надихнула, змусила повірити у себе, мріяти та йти до мрії.

Неможливо уявити, скільки сили та енергії має в собі така, здавалося б, ніжна й тендітна жінка. Я надзвичайно щаслива, що доля звела нас, що в мене була можливість працювати з такою наставницею. Щиро заздрю тим, хто зараз поруч з Аллою Вікторівною, і вірю, що вона ще багато-багато років даруватимете своє сонячне тепло близьким, рідним, колегам і просто друзям.

Насамкінець хочеться додати, що Алла Вікторівна належить до таких людей, які на смак, як какао з молоком, як чай з малиною в холодний вечір, які подібні до книги, що читаєш під шум дощу, які нагадують перше весняне сонце, які на дотик, як ранкова трава з рососою, як морська хвиля, що б'є сильно, але залишає приємне відчуття...

С. В. Літковець,
учитель хімії Нововолинського наукового ліцею-інтернату
Волинської обласної ради, заслужений вчитель України

Після засідання кафедри. Продовження обговорення...